

Som l'amor

Un relat de: [Canela fina](#)

Ulls amb regust de tristesa, miro més enllà de la mel que em transporta a l'interior de la teva mirada, hi veig malenconia. La voldria atrapar per embolicar-la d'amor, llàgrimes que vessen records d'un temps passat que s'ha entestat a desaparèixer. Et veig lluitar, corres darrere uns sentiments que fugen desendregats, moments que s'esvaeixen, passions que s'han fos. Et voldria embolcallar, protegir-te, fer-te un palau de vidre i no obrir la porta a ningú que et volgués fer una ferida. No tinc tant poder, el cor fa punxades i jo només puc abraçar-te perquè sentis que pots deixar-te anar, com tu necessitis, plora, crida o respira, jo t'abraço i et sostinc.

Se n'ha anat el somriure, les cames han perdut l'energia, caus plegat davant meu amb els braços de mantega. Sóc aquí, mira'm, hi sóc.

T'abraço per a que et puguis deixar anar, et fas petit i amb força aguanto el teu dolor, puc fer-ho, puc amb tot el que necessitis deixar anar ara i aquí, així, tan petit com t'has fet em sento prou forta per acompanyar el teu patiment, comparteix-lo amb mi.

Plores, amb petons et recullo les llàgrimes i veig el desig, et crema entre els dits buscant les carícies que tant has anhelat, t'estimo.

Em prems els pits amb fermesa i t'hi enfones buscant la protecció, amb delicadesa t'agafo la cara i et prenc un petó, em vols? Sí, et vull.

Així, de genolls, m'assec damunt teu buscant la fusió que ja fa estona que tenim, et respiro l'alè i et poso dins meu, un sospir i ha tornat la mirada entremaliada que somriu. Em moc a un ritme extremadament lent, busco l'amor que hi ha dins teu, regala'm el teu amor.

Petons de sucre acompanyats del balanceig, humits, clavem les ungles a l'esquena, ferits d'emoció, plorem de passió perquè és un amor amb dolor. Arquejats de plaer, sostinguts l'un en l'altre, exhalem un orgasme pletòric.

Som, nosaltres som, l'amor de veritat.